

בש"פ 1874/16 - מרים כהן נגד ועדת האתיקה של לשכת עורכי הדין - מחוז חיפה

בבית המשפט העליון

בש"פ 1874/16 - א'

כבוד הרשמת ליאת בנמלך
מרים כהן

לפני:
המבקשת:

נגד

ועדת האתיקה של לשכת עורכי הדין - מחוז חיפה

המשיבה:

בקשה להארכת מועד

החלטה

1. בפניי בקשה לארכת מועד להגשת בקשת רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 6.1.2016 בו התקבל באופן חלקי ערעור שהגישה המבקשת על פסק דין של בית הדין המשמעתי הארצי של לשכת עורכי הדין, והעונש שהושת עליה בגין עבירות המשמעת בהן הורשעה הופחת לארבעה חודשי השעיה על תנאי.

על פי הנטען בבקשה פסק הדין נשלח למשרד בא-כוח המבקשת (שהוא גם משרדה של המבקשת) באמצעות הפקסימיליה ביום 21.1.2016, אך במועד המשלוח הם לא היו במשרד וכך גם בשבוע שלאחר מכן כיוון שנערכו לקראת נסיעה לחו"ל (שם שהו מיום 29.1.2016 ועד ליום 12.2.2016). השניים, כך נטען, "נחשפו" לפסק הדין לראשונה עת שבו לעבודתם, ביום 14.2.2016. לפי הטענה בנסיבות אלו אין לראות ביום 21.1.2016 כמועד המסירה של פסק הדין. עוד טוענת המבקשת כי המועד להגשת הליך ערעורי לבית משפט זה אינו קבוע כיום בדין, ולגישתה יש ללמוד בעניין זה מן המועד הקבוע בדין להגשת בקשת רשות ערעור פלילית

45 - ימים, ולפיכך, כך נטען, בכל מקרה הוגש ההליך במועדו. עוד נטען בבקשה כי לחלופין ראוי ליתן ארכה להגשת ההליך כיוון שלא היה בידי בא-כוח המבקשת להכין את ההליך בתוך שבעה ימים, וזאת גם בהתחשב במצבו הרפואי.

המשיבה מתנגדת לבקשה.

2. לאחר שעיינתי בחומר שבפניי ואיזנתי בין כל השיקולים הצריכים לעניין החלטתי לדחות את הבקשה.

המבקשת טוענת כאמור כי נתונים היו לה ארבעים וחמישה ימים להגשת ההליך הערעורי. ואולם, בהחלטות שניתנו בבית משפט זה פורשו הוראות הדין באופן בו בשינוי החקיקתי ביחס לערכאה המוסמכת לדון בערעור על פסק דין של בית הדין המשמעתי הארצי - אשר כפועל יוצא שלו השגה לבית משפט זה מוגשת כיום בדרך של בקשת רשות ערעור "בגלגול רביעי" - לא היה כדי לשנות את פרק הזמן הנתון להגשת ההליך הערעורי לבית משפט זה, והוא נותר כשהיה - שלושים ימים (ראו: תקנה 2(ב) לתקנות בתי המשפט (סדרי דין בערעור לפי חוק לשכת עורכי הדין), תשמ"ט-1988; בש"פ 6447/11 מסאלחה נ' ועדת האתיקה הארצית של לשכת עורכי הדין (20.9.2011); בש"פ 1051/15 עו"ד בני נ' ועדת האתיקה המחוזית של לשכת עורכי הדין (3.3.2015) (ערעור על החלטה זו נדחה, ראו החלטת כב' השופט ס' ג'ובראן בבש"פ 2063/15 עו"ד בני נ' ועדת האתיקה המחוזית של לשכת עורכי הדין (13.5.2015)); בש"פ 6803/13 לאור פליקסברוט נ' ועדת האתיקה המחוזית של לשכת עורכי-הדין (15.10.2013) (להלן: עניין פליקסברוט)). אציין כי בניגוד לטענת המבקשת כיום לא קיימת אי בהירות בעניין, ואוסיף בהקשר זה כי בהחלטה אליה הפנתה המבקשת - בש"פ 2490/10 בלום נ' הוועד המחוזי של לשכת עוה"ד מחוז ת"א (18.4.2010) - הודגש כי קיים ספק האם המועד להגשת הליך כגון דא השתרש "בשלב זה", אך מאז ניתנה אותה החלטה חלפו כשש שנים וניתנו כאמור החלטות ברורות בעניין. כמו כן, טענת המבקשת לפיה בא-כוחה הוטעה על ידי מרכז המידע של בית המשפט לא פורטה (למשל לא צוין מתי נערכה השיחה הנטענת, והאם נערכה טרם שהמועד להגשת ההליך הערעורי חלף), ומכל מקום בדיקה פשוטה של ההחלטות שניתנו בבית משפט זה בהליכים דומים נותנת כאמור מענה ברור.

אין מקום לקבל אפוא את טענות המבקשת ביחס לפרק הזמן שהיה נתון לה להגשת ההליך.

3. אשר למועד אשר ממנו יש למנות את הימים להגשת ההליך הערעורי. המבקשת אינה חולקת על כך שפסק הדין התקבל במשרד בא-כוחה בפקסימיליה ביום 21.1.2016 (ויצוין כי נוכח שעת ההמצאה המעודכנת באתר "נט המשפט" יש לראות את יום ההמצאה כיום א', 24.1.2016, ראו הוראת תקנה 497א(א)(1) לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984), אלא שלפי הנטען המבקשת ובא-כוחה (בנה) "נחשפו" לפסק הדין רק כשלושה שבועות מאוחר יותר וזאת בשל טעמים אישיים שלהם. ואולם, גישתה של המבקשת לפיה אין להביא במניין הימים הנתונים להגשת הליך ערעורי פרק זמן בו נעדר עורך הדין ממשרדו מטעמים אישיים - הגם שההחלטה התקבלה במשרדו בהתאם לדרכי ההמצאה הקבועות בדין - מעוררת קושי, שכן "תכליתו של 'כלל ההמצאה' אינה רק יידועו של בעל הדין על ההחלטה שניתנה בעניינו, אלא גם יצירת מועד ברור וודאי ממנו יתחיל מניין הימים להגשת ערעור להיספר" (רע"א 8467/06 אבו עוקסה נ' בית הברזל טנוס בע"מ, פסקה 18 (8.7.2010)).

לצד זאת, בנסיבות מסוימות ראוי לקבוע כי אי ידיעה על פסק דין (אי ידיעת בעל הדין או בא-כוחו) היא בבחינת "טעם מיוחד"

המצדיק מתן ארכה. ואולם בענייננו, והגם שנתתי משקל לאופיו של ההליך ולכך שאמת המידה בה ראוי לנקוט בבחינת "טעמים מיוחדים" למתן ארכה מקלה מזו הנוהגת בהליכים אזרחיים (ראו עניין פליקסברוטד, פסקה 3) לא מצאתי כי המבקשת הרימה את הנטל להוכיח כי מתקיימים טעמים המצדיקים מתן ארכה.

בין היתר נתתי משקל לכך שגם לטענת המבקשת ובא-כוחה "נחשפו" לפסק הדין תשעה ימים טרם שחלף המועד להגשת ההליך הערעורי. באותה נקודת זמן - וטרם שהתגבש אינטרס הסתמכותה של המשיבה על סופיות פסק הדין - יכלה המבקשת לפנות בבקשת ארכה לבית משפט זה או ליידע את המשיבה על כך שאינה משלימה עם פסק הדין. המבקשת לא עשתה כן, ייתכן כיוון שבאותה נקודת זמן עדיין סברה בטעות כי נתונים לה 45 ימים להגשת ההליך. אך כאמור סברה זו אינה עולה בקנה אחד עם הפסיקה הנוהגת, ומצופה היה כי המבקשת (שהיא עורכת דין) ובא-כוחה יערכו את כל הבדיקות הנדרשות בעניין באופן מיידי, משהתחוויר להם כי פסק הדין הגיע למשרדם שלושה שבועות קודם למועד בו לטענתם "נחשפו" אליו. כזכור פנייתה הראשונה של המבקשת לבית משפט זה נעשתה רק כשלושה שבועות לאחר מועד "החשיפה" הנטען, ושניים-עשר ימים לאחר שהמועד להגשת ההליך הערעורי חלף. כן לא ניתן לקבוע, על יסוד החומר שהוצג בפניי, כי מחמת מצבו הרפואי של בא-כוחה של המבקשת לא היה באפשרות מי מהם להגיש לבית משפט זה לפחות בקשה קצרה להארכת מועד, טרם חלוף המועד להגשת ההליך הערעורי.

לכל אלו יש להוסיף כי הלכה היא עימנו ש"רשות ערעור - בגלגול רביעי, שראשיתו שתי ערכאות משמעתיות - על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים לפי סעיף 71 לחוק לשכת עורכי הדין, נשקלת אך במקרים חריגים שבחריגים, 'בגדרי' מהדורה מחמירה' של הלכת חניון חיפה" (בר"ש 2576/13 יוסף סגל, עו"ד נ' לשכת עורכי הדין - ועד מחוז חיפה, פסקה ח (16.5.2013)). כן ראו בר"ש 1958/09 ברי נ' הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין, פסקה ז' (10.5.2009)). בהינתן הלכה זו ולאחר שעייתי בכל החומר שבתיק ובטיעוני הצדדים סבורני כי גם בסיכוי ההליך, כשלעצמם, אין כדי להצדיק את מתן הארכה המבוקשת.

נוכח משקלם המצטבר של הטעמים המפורטים לעיל סבורני כי הכף נוטה אל עבר דחיית הבקשה, והיא נדחית אפוא.

ניתנה היום, י"ז באייר התשע"ו (25.5.2016).

ליאת בנמלך
ר ש מ ת